

sin Lorgnet. Hans Mund og de store, tunge Øjne formelig stivnede.

»Er De Afholdsmand?«

»Ja.«

»Det var Satans! De ryger ikke, og De drikker ikke Spiritus . . . Saa synes jeg sgu, De ogsaa godt kunde ha' ladet Pigebornene være i Fred.«

Blodet løb Mads Vestrup til Hovedet af Hidsighed og Skam. Han havde paa et hængende Haar svaret med en Ørefigen. Men han tog sig i sin Vrede, idet han mindedes sit Løfte om at vandre sin beskikkede Vej med Brædt for Panden. Og de gik videre i Tavshed.

Carlsen, der ikke selv havde Penge til et Glas Øl engang, endsige til den koghede Romtoddy, hans Inderste skreg efter, travede ynkeligt afsted med Frakkekraven op om Ørene, aldeles hjælpeløs i sin ufrivillige Nøgternhed. Havtaagen laa atter denne Aften tæt over Byen. Den bundfældede paa Gaderne et fedtet Lag af Sod og Snavs, som Folk og Heste gled i, og den stakkels A B D var hvert Øjeblik ved at falde.

»Lad os da — for Fanden! — i det mindste ta' en Æske,« sagde han tilsidst i Raseri. »De har vel Penge paa Dem, Mand!«

Men Mads Vestrup var uindtagelig.

»Jeg foretrækker at gaa,« svarede han kort.